

บทที่ 4

ปรัชญาความมีศรัทธาต่อบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์

ความมีศรัทธาต่อบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ เป็นหลักศรัทธาประการที่ 4 จากหลักศรัทธาขั้นพื้นฐาน 6 ประการของศาสนาอิสลาม ผู้วิจัยพบว่า ตามความหมายของชะฮาดะตัยนุวรรคที่สองที่ได้กล่าวไว้ในบทที่ 2 นั้น คือการกล่าวปฏิญาณตนว่า มุฮัมมัดเป็นร่อซูลของอัลลอฮ์ ซึ่งหมายถึง การยอมรับในความมีศรัทธาต่อมุฮัมมัด คือละฯ ว่าเป็นร่อซูลของอัลลอฮ์ ดังนั้น หลักศรัทธาที่ที่อยู่ภายใต้ความหมายของชะฮาดะตัยนุวรรคที่สองก็คือ ความมีศรัทธาต่อบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์

ความหมายของคำว่า “นบีและร่อซูลของอัลลอฮ์”

นบีหรือร่อซูลของอัลลอฮ์ หมายถึง มนุษย์ผู้ซึ่งอัลลอฮ์ทรงคัดเลือกให้เกียรติและชำระเขาให้บริสุทธิ์เพื่อที่จะให้เขารับภาระหน้าที่ในการเป็นทูตของอัลลอฮ์ เป็นผู้รับผิดชอบต่อบทบัญญัติและศาสนาของพระองค์ และเป็นสื่อกลางประสานสัมพันธ์ ระหว่างอัลลอฮ์กับบ่าวของพระองค์ (Jibrin, 1990 : 30)

นบีหรือร่อซูลมักถูกใช้แทนความหมายในภาษาไทยว่า ศาสดา ซึ่งเป็นการใช้ศัพท์ที่คลาดเคลื่อนไปจากความหมายและข้อมูลที่ถูกต้องของศาสนาอิสลามเพราะคำว่า ศาสดาที่ใช้กันในภาษาไทยหมายถึง ผู้ตั้งลัทธิทางศาสนา (ราชบัณฑิตยสถาน, 2538 : 782) ซึ่งในอิสลามถือว่า นบีหรือร่อซูลมิใช่เป็นผู้ก่อตั้งลัทธิทางศาสนาแต่เป็นเพียงผู้มาทำหน้าที่เป็นทูต ที่นำบัญญัติทางศาสนาจากอัลลอฮ์มิใช่เป็นผู้คิดค้นหรือก่อตั้งบทบัญญัติทางศาสนาขึ้นมาเอง

นักวิชาการอิสลามทางด้านภาษาและทางด้านศาสนามีทรรศนะในการให้ความหมายของคำว่า นบี และคำว่า ร่อซูลไว้แตกต่างกัน

1. คำว่า นบี และคำว่า ร่อซูลในทรรศนะของนักภาษาศาสตร์

คำว่า นบี ในเชิงภาษา เป็นคำที่มาจากรากศัพท์เดิมว่า นะบะฮะ ซึ่งหมายถึง ข่าว เพราะนบียก็คือ ผู้บอกข่าว หรือประกาศข่าวที่มาจากอัลลอฮ์ คำว่า นบี อาจมาจากรากศัพท์เดิมว่า นับวะฮะ ซึ่งหมายถึง สิ่งที่อยู่สูงกว่าพื้นดิน เพราะนบียก็คือ ผู้ที่ได้รับเกียรติสูงกว่าบุคคลอื่นทั่วไป

คำว่า นบี อาจหมายถึง ถนน หรือเส้นทาง เพราะนบีคือ ผู้นำทางที่ถูกต้องมาจาก อัลลอฮ์ (*Abd al-Karim, 1990 : 3-4)

ความหมายทางด้านภาษาของคำว่า นบี ข้างต้นผู้วิจัยพบว่า ความหมายทั้งสาม ความหมายของคำว่า นบี ตามหลักภาษาด้านแล้วแต่มีความหมายที่เหมาะสมกับผู้เป็นนบีทั้งสิ้น กล่าวคือ นบีที่หมายถึง ถนนหรือเส้นทาง ก็เหมาะสมกับหน้าที่ของนบี คือ เป็นผู้นำทางด้วยการนำคำสอนและนำบทบัญญัติทางศาสนาจากอัลลอฮ์ ให้มาเป็นทางนำกับมนุษย์ และนบีที่หมายถึง ข่าว ก็เหมาะสมกับหน้าที่ของนบีคือ เป็นผู้ประกาศข่าวที่เป็นบทบัญญัติและคำสอนต่าง ๆ จากอัลลอฮ์ให้กับมนุษย์ได้รับทราบ และนบีที่หมายถึง สิ่งที่ถูกยกให้สูง ก็เหมาะสมกับฐานะและตำแหน่งที่ได้รับของนบี คือ ได้รับเกียรติและได้รับการยกย่องจากอัลลอฮ์สูงกว่ามนุษย์ทั่วไป

คำว่า ร่อซูล ในเชิงภาษา มาจากรากศัพท์ภาษาอาหรับว่า ริชาละฮฺ หมายถึง จดหมาย หรือสาส์นที่นำจากบุคคลหนึ่งไปสู่อีกบุคคลหนึ่ง (al-Jur , 1973 : 586) คำว่า ร่อซูล มีความหมายตรงกับคำว่า อิรซาล ซึ่งหมายถึง การชี้แนะแนวทาง เพราะร่อซูลก็คือ ผู้ได้รับคำสั่งจากอัลลอฮ์ให้มาชี้แนะแนวทางแก่มนุษย์ (al-Jarjaniy, 1938 : 308) นอกจากนี้คำว่า อิรซาล ยังหมายถึง การเป็นทูต การเป็นสื่อกลาง เพราะร่อซูลก็คือ ผู้ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นทูตนำสาส์นจากอัลลอฮ์มาสู่มนุษย์ และอีกความหมายหนึ่งของคำว่า ร่อซูล คือหมายถึง ผู้ที่ได้รับสาส์น (Manzur, 1993 : 213)

จากความหมายทางด้านภาษาของคำว่า ร่อซูล ข้างต้น ผู้วิจัย พบว่า ความหมายดังกล่าวเหมาะสมกับภาระหน้าที่ของร่อซูล เพราะหนึ่งในภารกิจของร่อซูลก็คือ การชี้แนะแนวทางที่ได้รับมาจากอัลลอฮ์ให้มนุษย์ได้รับทราบ อีกทั้งยังเป็นผู้ได้รับการแต่งตั้งจากอัลลอฮ์ให้ เป็นทูตและเป็นผู้รับสาส์นนำบทบัญญัติของอัลลอฮ์มาสู่มนุษย์

2. คำว่า นบี และคำว่า ร่อซูลในทฤษฎีของนักวิชาการด้านศาสนา

นักวิชาการอิสลาม ได้ให้ทฤษฎีในการให้ความหมายของคำว่า นบี และ ร่อซูล ไว้สามทฤษฎีดังนี้คือ

2.1 ทฤษฎีแรกเห็นว่า นบีและร่อซูลนั้นต่างกันที่ภาระหน้าที่ในการประกาศเผยแผ่ศาสนา โดยให้ความหมายว่า นบีหมายถึงมนุษย์ผู้ได้รับอัล-วะฮยู(การวิวรณ์) จากอัลลอฮ์ด้วยบทบัญญัติของพระองค์โดยมิได้รับมอบหมายให้ประกาศเผยแผ่บทบัญญัติทางศาสนานั้น ส่วนคำว่า ร่อซูล

หมายถึง มนุษย์ผู้ได้รับอัล-วะฮยฺจากอัลลอฮฺด้วยบทบัญญัติของพระองค์โดยได้รับมอบหมายให้ประกาศเผยแผ่บทบัญญัติทางศาสนานั้น (al-Sabuniy, 1989 : 11-17) ดังนั้นคำว่า ร่อซูลจึงเป็นตำแหน่งที่สูงเกียรติกว่านบี และร่อซูลทุกคนเป็นนบี แต่นบีทุกคนมิได้เป็นร่อซูล

1.2 ทรรศนะที่สองเห็นว่า ความแตกต่างระหว่างนบี กับร่อซูลมิได้อยู่ที่การได้รับมอบหมายให้ประกาศเผยแผ่ศาสนาแต่อยู่ที่การมีบทบัญญัติเป็นของตนเองไม่ขึ้นกับนบีหรือร่อซูลท่านอื่น กล่าวคือ ร่อซูลคือ ผู้ที่มีคัมภีร์และบทบัญญัติจากอัลลอฮฺเป็นของตนเองมิได้พึ่งพิงจากนบีหรือร่อซูลท่านก่อน ส่วนนบี คือผู้ที่ไม่มีความคัมภีร์หรือบทบัญญัติเป็นของตนเอง โดยดำเนินตามบัญญัติของนบีหรือร่อซูลท่านก่อน (Shaqir, 1988 : 12)

1.3 ทรรศนะที่สามเห็นว่า นบีและร่อซูลมีความหมายและมีหน้าที่เหมือนกันทุกประการไม่มีความแตกต่างใด ๆ ระหว่างนบีกับร่อซูล กล่าวคือ นบี และร่อซูล ก็คือ ผู้ที่ได้รับอัล-วะฮยฺจากอัลลอฮฺให้นำบทบัญญัติของพระองค์มาปฏิบัติด้วยตนเอง และได้รับคำสั่งให้นำบัญญัตินั้นไปประกาศเผยแผ่แก่บุคคลอื่น (Shaqir, 1988 : 13)

อย่างไรก็ตามมีผู้ตั้งข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับความไม่ถูกต้องของทรรศนะที่สามที่กล่าวว่า นบีและร่อซูลนั้นไม่ต่างกัน เพราะมีหลักฐานที่บ่งบอกถึงความแตกต่างระหว่างนบีและร่อซูลไว้หลายประการ อาทิเช่น อัล-หะดีษของอิมามอะหมัด ที่รายงานว่า จำนวนของบรรดานบีนั้นมีทั้งสิ้น 124,000 คน และจำนวนของบรรดาร่อซูลนั้นมีกว่า 310 คน และอีกหลักฐานหนึ่งจากอัล-กุรอานที่แยกคำว่านบีและร่อซูลไว้ในโองการเดียวกันที่อยู่ในบทอัล-ฮัจญ์ โองการที่ 52 ที่มีความว่า “และเราได้ส่งร่อซูลคนใด และนบีคนใดก่อนหน้าเจ้า...” และในอีกโองการหนึ่งที่กล่าวถึงร่อซูลบางคนถึงการเป็นนบีของเขา ทั้งนี้เป็นการบ่งบอกว่าการเป็นร่อซูลนั้นเป็นสิ่งที่เพิ่มเติมจากการเป็นนบี ดังคำรัสของอัลลอฮฺ ที่กล่าวถึงนบีมุซา อะลัยฮฺสฺ ในบทมัรยัม โองการที่ 51 ที่มีความว่า “และจงกล่าวถึงเรื่องมุซาที่อยู่ในคัมภีร์ แท้จริงเขาเป็นผู้ที่ได้รับคัดเลือก และเขาเป็นร่อซูล เป็นนบี”

นอกจากนี้ ยังมีผู้ตั้งข้อสังเกตบางประการเกี่ยวกับความไม่ถูกต้องของทรรศนะที่หนึ่งที่เป็นทรรศนะที่แพร่หลายโดยทั่วไปในหมู่นักวิชาการอิสลามที่เห็นว่า ร่อซูลนั้นมีความหมายที่ครอบคลุมน้อยกว่านบีเพราะ ร่อซูลคือผู้ที่ได้รับอัล-วะฮยฺให้นำบทบัญญัติมาปฏิบัติด้วยตนเองและประกาศเผยแผ่แก่บุคคลอื่น ในขณะที่นบีคือ ผู้ที่ได้รับอัล-วะฮยฺให้นำบทบัญญัติมาปฏิบัติด้วยตนเองโดยมิได้รับคำสั่งให้ประกาศเผยแผ่บทบัญญัตินั้น จึงทำให้อัลลอฮฺทุกคนเป็นนบี แต่นบีทุกคนมิได้เป็นร่อซูล ซึ่งทรรศนะดังกล่าวไม่ถูกต้องหลายประการ

ประการที่หนึ่ง อัลลอฮฺทรงระบุในอัล-กุรอาน บทอัล-อัจญ์ โองการที่ 52 ว่า พระองค์ทรงส่งบรรดานบีเช่นเดียวกับบรรดารอซูล โดยมีได้ระบุคำว่า ประกาศเผยแผ่ไว้ในโองการดังกล่าว ถ้าหากการเผยแผ่เป็นเงื่อนไขของความแตกต่าง ระหว่างนบี กับร่อซูลแล้ว โองการดังกล่าวก็น่าจะระบุไว้

ประการที่สอง การไม่ประกาศเผยแผ่บทบัญญัติทางศาสนา ที่ได้รับมาจากอัลลอฮฺก็เท่ากับเป็นการปกปิดอัล-วะฮยฺของอัลลอฮฺ ซึ่งแท้ที่จริงแล้ว อัลลอฮฺมิทรงประทานอัล-วะฮยฺของพระองค์เพื่อปกปิดซ่อนเร้นหรือเสียบเฉยไว้ในจิตใจของคนใดคนหนึ่งโดยที่เขาคนนั้นอาจเสียชีวิตไปโดยมิได้เปิดเผยความรู้ที่เขาได้รับจากอัล-วะฮยฺของพระองค์

ประการที่สาม อัน-นะวะวี (al-Nawawiy, 1994b : 92-93) ได้บันทึกอัล-หะดีษ หมายเลข 374 ภาคความศรัทธา ที่รายงานโดย อิบน์ อับบาส ร่อฎีฯ ว่า : ท่านร่อซูล คือฯได้กล่าวว่า : “ประชาชาติต่าง ๆ ได้ถูกนำมาแสดงต่อฉัน ซึ่งฉันพบว่า มีนบีบางท่านจะอยู่กับกลุ่มชน (บางท่าน)อยู่กับคนเพียงหนึ่งหรือสองคน หรือ(บางท่าน)ก็อยู่เพียงลำพัง” อันเป็นการบ่งชี้ว่า บรรดานบีนั้นได้รับการบัญชาใช้ให้ประกาศเผยแผ่ศาสนา ซึ่งการตอบรับของกลุ่มชนของท่านจะมีความแตกต่างกันไป (al-'Ashqar, 1983b : 14-15)

จากพรรณนาที่กล่าวข้างต้นทำให้ทราบว่า พรรคนะที่ถูกต้องที่สุดและมีข้อบกพร่องน้อยที่สุดก็คือ พรรคนะที่สองที่กล่าวว่า ความแตกต่างระหว่างนบีกับร่อซูลคือ นบีคือผู้ที่ได้รับอัล-วะฮยฺจากอัลลอฮฺ ให้มาประกาศเผยแผ่บทบัญญัติของพระองค์ โดยอาศัยบทบัญญัติ หรือคัมภีร์ของนบีหรือร่อซูลท่านก่อน ส่วนร่อซูลคือ ผู้ที่ได้รับอัล-วะฮยฺจากอัลลอฮฺให้มาประกาศเผยแผ่บทบัญญัติของพระองค์โดยมีบทบัญญัติหรือคัมภีร์เป็นของตนเอง เมื่อเป็นเช่นนี้ร่อซูลทุกคนจึงเป็นนบี แต่นบีทุกคนมิได้เป็นร่อซูล (‘Afiyy, 1983 : 33)

ฐานะของบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮฺในอิสลาม

บรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮฺเป็นมนุษย์ปุถุชนที่มีฐานะพิเศษต่างจากบุคคลอื่นในสามด้านคือ ด้านความสัมพันธ์ที่มีต่ออัลลอฮฺ ด้านคุณลักษณะของการเป็นนบีและร่อซูล และด้านภาระหน้าที่ของการเป็นนบีและร่อซูล

1. ความสัมพันธ์ของอัลลอฮ์กับบรรดานบีและร่อซูลของพระองค์

ความสัมพันธ์ของอัลลอฮ์ ที่มีต่อบรรดานบี และร่อซูลของพระองค์นั้น เป็นความสัมพันธ์ที่มีลักษณะพิเศษ และโดดเด่นประการหนึ่งของศาสนาอิสลาม (al-'Amriy, 1981 : 73) เป็นความสัมพันธ์ระดับสูงสุดที่อัลลอฮ์จะมีต่อปวงบ่าวของพระองค์ ซึ่งความสัมพันธ์ดังกล่าวเกิดขึ้นด้วยการประทาน อัล-วะฮยู ของอัลลอฮ์ ให้แก่บรรดานบีและร่อซูลของพระองค์ (al-Qardawiy, 1982 : 39) ดังนั้น ความสัมพันธ์ของอัลลอฮ์ที่มีต่อบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ ที่พิเศษ และแตกต่างไปจากความสัมพันธ์ของอัลลอฮ์ที่มีต่อมนุษย์ และสรรพสิ่งทั่ว ๆ ไปก็คือ อัล-วะฮยูนั่นเอง

อัล-วะฮยู เป็นคำศัพท์ภาษาอาหรับ มีความหมายในเชิงภาษาว่า หมายถึง การแจ้งให้ทราบด้วยวิธีการที่เร้นลับ (Manzur, quoting al-'Amriy, 1981 : 75) การบอกข่าวแบบลับ โดยผู้ที่แจ้งข่าวจะได้รับการปกปิด ซ่อนเร้นจากผู้ที่ได้รับข่าว การกระซิบกระซาบของมารร้าย และการปลอบประโลมใจให้สงบ (Shaqir, 1988 : 77)

อัล-วะฮยูในเชิงศาสนา หมายถึง การแจ้งหรือเปิดเผยบทบัญญัติทางศาสนาหรืออื่น ๆ จากอัลลอฮ์ให้แก่บรรดานบีของพระองค์ ความรู้ที่บุคคลหนึ่งบุคคลใดได้รับกับตนโดยมั่นใจว่า ความรู้นั้นมาจากอัลลอฮ์โดยผ่านสื่อกลางหรือไม่ผ่านสื่อกลาง การสั่งสอนความรู้อย่างลับ ๆ จากอัลลอฮ์ให้แก่บรรดานบีของพระองค์โดยผ่านสื่อกลางหรือไม่ผ่านสื่อกลาง (Shaqir, 1988 : 78)

อัล-วะฮยูมีความหมายตรงกับภาษาไทยว่า การวิวรรณ์ และตรงกับศัพท์ภาษาอังกฤษว่า revelation ที่มีความหมายว่า การที่สิ่งทีเหนือธรรมชาติเปิดเผยความรู้แก่มนุษย์ หรือหมายถึงความรู้ที่ได้รับจากการเปิดเผยของสิ่งเหนือธรรมชาติ (ราชบัณฑิตยสถาน, 2532 : 99)

อัล-วะฮยูมี 2 ประเภท คือ อัล-วะฮยูที่ไม่ต้องมีสื่อกลางกับอัล-วะฮยูที่มีสื่อกลาง

1.1 อัล-วะฮยูที่ไม่ต้องมีสื่อกลาง ได้แก่ อัล-วะฮยู ที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ แบ่งออกได้เป็นสามประเภทคือ

1.1.1 การดลใจ ได้แก่ การถ่ายทอดความรู้จากอัลลอฮ์สู่หัวใจของบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ โดยเขามีความมั่นใจว่า ความรู้ที่เขาได้รับจากสิ่งที่มากระทบภายในจิตใจของเขา ดังกล่าวมาจากอัลลอฮ์พระองค์เดียวเท่านั้นมิได้มาจากผู้อื่น

1.1.2 ฝันที่เป็นจริง เหตุการณ์นี้เคยเกิดขึ้นกับท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลฯ ในช่วงเริ่มต้นของการถูกแต่งตั้งให้เป็นนบี ดังที่อัล-อัสกอลานี (al-'Asqalaniy , 1989 : 29-29) ได้บันทึกไว้ว่า มี

อัล-หะดีษหมายเลข 3 ภาคการประทานอัลวะฮยฺ รายงานโดยพระนางอาอิชะฮฺ ร่อฎีฯ กล่าวว่า :
 “สิ่งแรกที่ถูกระทานลงมาจากอัล-วะฮยฺก็คือ ความฝันที่เป็นจริง...”

ความฝันที่เป็นจริงที่เกิดกับท่านร่อซูล ศ็อลฯ ก็คือครั้งหนึ่งท่านร่อซูล ศ็อลฯ ได้ฝันว่า ท่านและเศาะฮาบะฮฺของท่านจะได้เข้าไปในมัสยิดอัล-หะรอมที่มักกะฮฺ หลังจากที้ออกจากที่นั่น มาตั้งแต่ปีฮิจเราะฮฺศักราชที่ 6 เมื่อคราวที่มาประกอบพิธีฮุมเราะฮฺ และเมื่อท่านนบี ศ็อลฯ มั่นใจว่าสิ่งที่ท่านฝันนั้นเป็นอัล-วะฮยฺที่มาจากอัลลอฮฺ ท่านจึงมีคำสั่งให้บรรดาสาวกของท่าน ออกเดินทางไปยังมักกะฮฺเพื่อประกอบพิธีฮุมเราะฮฺ ซึ่งในปีนี้เองที่มีการตกลงทำสนธิสัญญา อัล-ฮุดัยบียะฮฺซึ่งมีการตั้งเงื่อนไขในสนธิสัญญาดังกล่าวไว้ให้บรรดามุสลิมกลับไปหะดีนะฮฺ ก่อนในปีนี้โดยยังไม่ต้องประกอบพิธีฮุมเราะฮฺ และให้มาประกอบพิธีฮุมเราะฮฺได้ในปีถัดไป

และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสมัยของท่านนบีอิบรอฮีม อะลัยฮฺฯ ที่ท่านฝันว่า ท่านได้ เชือดลูกของท่านคือ นบีอิสมาอีล อะลัยฮฺฯ และเมื่อท่านแน่ใจว่าความฝันดังกล่าวเป็นอัล-วะฮยฺ ที่มาจากอัลลอฮฺ ท่านจึงกำหนดให้มีการเชือดลูกของท่าน แต่อัลลอฮฺก็ทรงทดแทนการเชือดคนบี อิสมาอีลเป็นการเชือดสัตว์พลี¹

1.1.3 การสนทนาของอัลลอฮฺกับร่อซูลของพระองค์ โดยตรงแต่มีสิ่งกีดขวางกั้นระหว่าง การสนทนามิให้เห็นคู่สนทนาของท่านคืออัลลอฮฺ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับท่านนบีมุซา อะลัยฮฺฯ ที่เทือกเขาซีนาย และเคยเกิดขึ้นกับท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลฯ ในเหตุการณ์อัล-เม็ยอรอจ²

1.2 อัล-วะฮยฺที่มีสื่อกลาง คือมลักญิบรีล ผู้ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากอัลลอฮฺให้เป็นทูตระหว่าง อัลลอฮฺกับบรรดานบีและร่อซูลของพระองค์ ซึ่งการปรากฏตัวของญิบรีลมีสามสภาพคือ

1.2.1 ปรากฏตัวในสภาพที่แท้จริงของญิบรีล ซึ่งท่านร่อซูล ศ็อลฯ เคยเห็นสภาพที่แท้จริง ของญิบรีลถึง 2 ครั้ง ครั้งแรกในถ้ำฮิรอฮฺ และครั้งที่สองในค้ำคีนอัล-เม็ยอรอจ

1.2.2 ปรากฏตัวในสภาพของมนุษย์ ซึ่งครั้งหนึ่งเคยปรากฏตัวมาพบท่านร่อซูล ศ็อลฯ ใน รางของศ่อฮาบะฮฺที่ชื่อ คะฮียะฮฺ อัล-กัลบีย

1.2.3 ปรากฏตัวในสภาพที่ท่านนบีไม่สามารถมองเห็นได้แต่ท่านนบีได้ยินเสียงทั้งค่อย และดังถึงการมาของญิบรีล และรู้อย่างแน่นอนว่า เสียงที่ได้ยินนั้นคือเสียงการมาของญิบรีล (al-Shaqir, 1988 : 83-85)

1. ดูความหมายอัล-กุรอาน บทอัศ-ศอฟฟาต โองการที่ 101-105 ในภาคผนวก

2. คือเหตุการณ์ที่ท่านนบีมุฮัมมัด ศ็อลฯ ขึ้นไปยังฟากฟ้าเพื่อรับอัล-วะฮยฺจากอัลลอฮฺ

อัลลอฮฺทรงตรัสไว้ในอัล-กุรอานถึงประเภทของอัล-วะฮฺยฺที่กล่าวมาข้างต้นในบท อัล-ฮุรอุ โองการที่ 51 ที่มีความว่า “และไม่มีมนุษย์ปุถุชนใดที่ได้สนทนากับอัลลอฮฺเว้นแต่ว่า สิ่งนั้นคือ อัล-วะฮฺยฺ หรือไม่ก็เกิดขึ้นหลังม่านกั้น หรือด้วยการส่งทูตมาแล้วพระองค์ก็จะทรง อัล-วะฮฺยฺกับเขาตามที่พระองค์ทรงประสงค์ แท้จริงพระองค์คือผู้ทรงสูงส่งผู้ทรงปรีชาญาณ”

2. คุณลักษณะของบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮฺ

การเป็นนบี หรือการเป็นร่อซูลของอัลลอฮฺในอิสลาม เป็นตำแหน่งที่มีได้มาจาก ความเพียรพยายามหรือฝึกฝนทุ่มเทเวลาเพื่อการประกอบพิธีกรรมทางศาสนา หรือเกิดจากความ สามารถในการพิชิตความรัก ความโลภ ความโกรธ และความหลง แต่เป็นตำแหน่งที่เกิดจากการ คัดเลือกบุคคลที่อัลลอฮฺทรงมีพระประสงค์ซึ่งพระองค์จะทรงเตรียมความพร้อมให้กับบุคคลนั้น เป็นพิเศษด้วยการรักษาร่างกาย และจิตใจของผู้นั้น ให้สะอาดบริสุทธิ์ปราศจากความบกพร่อง ใด ๆ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้นั้นพร้อมที่จะรับตำแหน่งอันทรงเกียรติดังกล่าว

อัลลอฮฺทรงจัดเตรียมความพร้อม ให้กับบุคคลที่จะมาเป็นนบีหรือร่อซูลของพระองค์ ด้วยการให้บุคคลนั้นเป็นบุคคลที่เป็นแบบอย่างที่ดีของคนในสังคม ที่เหมาะสมจะเป็นผู้นำของ คนในสังคม นอกจากนี้จะต้องเป็นบุคคลที่มาจากตระกูลที่ดีที่สุดในกลุ่มชนของเขา ตระกูลที่ดี ในที่นี้หมายถึง ตระกูลที่มีเกียรติ ในแง่ของคุณธรรมและจริยธรรม ปราศจากพฤติกรรม อันด่างพร้อยและน่ารังเกียจของคนในสังคม และสุดท้ายก็คือปัจจัยด้านเวลา กล่าวคือ พระองค์ อัลลอฮฺจะทรงแต่งตั้งบรรดานบีและร่อซูลของพระองค์ในช่วงเวลาหรือเหตุการณ์ที่เหมาะสม เช่น ช่วงเวลาที่สังคมเกิดความระส่ำระสายอย่างหนักปราดานต้องการนบีหรือร่อซูลมาเป็นผู้ ปฏิรูปและจัดระเบียบสังคมขึ้นมาใหม่ (al-Jaza'iriy, 1985 : 109-210)

คุณลักษณะของบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮฺมีสามประเภท ได้แก่ คุณลักษณะ ที่จำเป็นต้องมี คุณลักษณะที่เป็นไปไม่ได้ที่จะมี และคุณลักษณะที่เป็นไปได้ที่จะมี

1.1 คุณลักษณะที่จำเป็นต้องมีของบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮฺ

คุณลักษณะที่จำเป็นต้องมี ของบรรดานบี และร่อซูลของอัลลอฮฺ แบ่งได้เป็นสอง ประเภทคือ

1.1.1 คุณลักษณะที่จำเป็นต้องมีโดยทั่วไปของบรรดานบี และร่อซูลของอัลลอฮฺ ได้แก่ คุณลักษณะของความเป็นมนุษย์โดยสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ

1.1.2 คุณลักษณะที่จำเป็นต้องมีโดยเฉพาะ ของบรรดานบี และร่อซูลของอัลลอฮฺมีสี่ ประการ ได้แก่

1.1.2.1 ความซื่อสัตย์ หมายถึง การพูดหรือการปฏิบัติของบรรดานบีและร่อซูลที่ตรงตามความเป็นจริงที่ได้รับมาจากอัลลอฮ์

1.1.2.2 การไว้วางใจได้ หมายถึง การที่บรรดานบี และร่อซูลของอัลลอฮ์ได้รับการคุ้มครองจากอัลลอฮ์ ทั้งร่างกายและจิตใจให้ปฏิบัติหน้าที่ของการเป็นนบีหรือร่อซูลของอัลลอฮ์ด้วยการปฏิบัติอย่างเคร่งครัดต่อคำบัญชาใช้และการละทิ้งอย่างสิ้นเชิงต่อคำบัญชาห้าม ทั้งร่างกายและจิตใจ

1.1.2.3 การประกาศเผยแผ่ หมายถึง การที่บรรดานบี และร่อซูลของอัลลอฮ์ได้นำศาสนาที่ได้รับจากอัลลอฮ์ไปประกาศเผยแผ่แก่กลุ่มชนของตนโดยไม่ปิดบังซ่อนเร้น ถึงแม้ว่าจะต้องเผชิญกับอันตรายหรือถึงแม้จะต้องทรมานเสียดายมากเพียงใดก็ตาม

1.1.2.4 ความเฉลียวฉลาด หมายถึง การมีสติปัญญาที่เฉียบแหลม มีไหวพริบปฏิภาณที่เป็นเลิศ มีความเข้าใจที่ถูกต้องแม่นยำ และมีทักษะในการโต้ตอบให้คู่สนทนาขอมจำนง

1.2 คุณลักษณะที่เป็นไปไม่ได้ที่จะมีของบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์

คุณลักษณะที่เป็นไปไม่ได้ที่จะมีของบรรดานบี และร่อซูลของอัลลอฮ์ แบ่งออกเป็นสองประเภทคือ

1.2.1 คุณลักษณะที่เป็นไปไม่ได้ที่จะมีโดยทั่วไปของบรรดานบี และร่อซูลของอัลลอฮ์ ได้แก่ คุณลักษณะที่จะทำให้การปฏิบัติหน้าที่ของความเป็นนบีหรือร่อซูลของอัลลอฮ์บกพร่องเป็นที่น่าตำหนิ และเป็นที่น่ารังเกียจของมนุษย์ เช่น การพูดจาหยาบค้าย การมีจิตใจที่เหี้ยมโหด การอิจฉาริษยา การละเมิด การอธรรม การวิกลจริต และการเป็นโรคติดต่อที่ร้ายแรง เป็นต้น

1.2.2 คุณลักษณะที่เป็นไปไม่ได้ที่จะมีโดยเฉพาะของบรรดานบี และร่อซูลของอัลลอฮ์ ได้แก่ คุณลักษณะหนึ่งคุณลักษณะใดที่ตรงกันข้ามกับคุณลักษณะที่จำเป็นต้องมีโดยเฉพาะของบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ซึ่งได้แก่

1.2.2.1 การโกหก เป็นคุณลักษณะตรงกันข้ามกับคุณลักษณะของความซื่อสัตย์

1.2.2.2 การบิดพริ้ว เป็นคุณลักษณะตรงกันข้ามกับคุณลักษณะของการไว้วางใจได้

1.2.2.3 การปิดบัง เป็นคุณลักษณะตรงกันข้ามกับคุณลักษณะของการประกาศเผยแผ่

1.2.2.4 ความโง่เขลา เป็นคุณลักษณะตรงกันข้ามกับคุณลักษณะของความเฉลียวฉลาด

1.3 คุณลักษณะที่เป็นไปได้ที่จะมีของบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์

คุณลักษณะที่เป็นไปไม่ได้ที่จะมีของบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ก็คือ คุณลักษณะปกติทั่วไปของมนุษย์ที่ไม่เป็นที่น่ารังเกียจ หรือนำตำหนิคุณลักษณะดังกล่าว ได้แก่

คุณลักษณะที่เกี่ยวข้องกับสุขอนามัยขั้นพื้นฐานที่จำเป็นโดยธรรมชาติ เช่น การกิน การดื่ม การนอน หรือที่ไม่จำเป็นโดยธรรมชาติ เช่น การร่วมประเวณีกับภรรยา

คุณลักษณะดังกล่าวอาจไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องของสุขอนามัย เช่น การซื้อ การขาย การเพาะปลูก การเดินในตลาด เป็นต้น

คุณลักษณะที่เป็นไปได้ที่จะมีของบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ยังได้แก่ การป่วยที่ไม่ใช่โรคที่ร้ายแรงเป็นที่น่ารังเกียจ เช่น การเสียใจอย่างรุนแรงของนบีอะอูบ อะลัยฮฺฯ จนทำให้ดวงตาทั้งสองของท่านไม่สามารถมองเห็นได้ไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง หรือการเป็นโรคผิวหนังชนิดหนึ่งของนบีอัยยูบ อะลัยฮฺฯ เป็นต้น

การลี้ม หรือการปลั่งผลอ ก็เป็นคุณลักษณะหนึ่งที่เป็นไปได้ที่จะมีกับบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ โดยที่การลี้มหรือการปลั่งผลอนั้นมิใช่เกิดขึ้นเกี่ยวกับการนำบทบัญญัติของอัลลอฮ์ไปเผยแพร่

3. การกิจและหน้าที่ของบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์

การกิจ และหน้าที่ที่บรรดานบี และร่อซูลของอัลลอฮ์ ได้รับมอบหมายจากอัลลอฮ์ได้แก่

3.1 การประกาศเผยแผ่บทบัญญัติของอัลลอฮ์แก่มนุษย์

การกิจแรกไม่ว่าจะเป็นนบีหรือร่อซูลของอัลลอฮ์คนใดก็ตาม ที่ได้รับมอบหมายจากอัลลอฮ์ให้ปฏิบัติหน้าที่นั้นคือ การประกาศเผยแผ่ศาสนาที่ได้รับจากอัลลอฮ์แก่มนุษย์อย่างเที่ยงตรงตามที่ได้รับมาจากอัลลอฮ์โดยไม่ปิดบังซ่อนเร้น แก้อใจ หรือเปลี่ยนแปลงใด ๆ

3.2 การชี้แจงความหมายของตัวบทที่ได้รับมาจากอัลลอฮ์

บทบัญญัติของอัลลอฮ์ เป็นบทบัญญัติที่มีความหมายที่กว้างขวาง และเหมาะสมกับทุกยุคทุกสมัยซึ่งถือเป็นความโปรดปรานที่อัลลอฮ์ทรงให้กับมนุษย์ ดังนั้นจึงถือเป็นภาระหน้าที่ของบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ ในการชี้แจงความหมายให้เกิดความกระจ่างชัดเจนเพื่อให้กลุ่มชนของตนนำบทบัญญัติดังกล่าวไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์

3.3 เป็นผู้นำกลุ่มชนของตนสู่การทำดี และตัดเตือนให้ออกจากการทำชั่ว

บรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ มีบทบาทอย่างสูงในการชักจูง ชี้นำ สั่งสอน และกำชับให้กลุ่มชนของตนดำรงอยู่ในครรลองแห่งความดีงาม และตัดเตือนให้กลุ่มชนของตนให้ระมัดระวังในการที่จะทำความชั่ว

3.4 เป็นผู้อบรมสั่งสอน และขัดเกลามารยาท

บรรดานบี และร่อซูลของอัลลอฮฺ อยู่ในฐานะของผู้ดำรงตำแหน่ง ของผู้อบรมสั่งสอน และขัดเกลามารยาทให้แก่กลุ่มชนของตน โดยใช้วิธีการ และหลักการที่ยอดเยี่ยมที่สุด ที่ได้รับการถ่ายทอดมาจากพระบัญญัติของอัลลอฮฺตามหลักการดังนี้คือ

3.4.1 จะต้องปราศจากผลประโยชน์ส่วนตนและอามิสสินจ้าง

3.4.2 จะต้องมีความสุขุมคัมภีรภาพ และมีความละมุนละม่อมในการตักเตือน

3.4.3 จะต้องมีความยุติธรรม ซื่อตรง ไม่ลำเอียงในการกำชับให้ทำดี และห้ามปรามการทำชั่ว

3.4.4 จะต้องทำตัวเป็นตัวอย่างและเป็นแบบฉบับที่ดีแก่บุคคลอื่น

3.5 เป็นผู้นำของกลุ่มชน

บรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮฺมีตำแหน่งหน้าที่ในกลุ่มชนของเขา คือ เป็นผู้ นำ เป็นผู้ปกครอง เป็นผู้ตัดสินชี้ขาดข้อพิพาท เป็นผู้พิพากษาคดีความ และเป็นผู้บริหารจัดการแนวนโยบายต่าง ๆ ที่ได้รับพระบัญชาจากอัลลอฮฺ

3.6 ให้กลุ่มชนของตนเป็นพยานยืนยันถึงการปฏิบัติภารกิจโดยสมบูรณ์ ของบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮฺ

การปฏิบัติหน้าที่โดยสมบูรณ์ของบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮฺมีผลทำให้กลุ่มชนของเขาจะเป็นพยานยืนยันให้กับเขา ในวันกิยามะฮฺ อีกทั้งกลุ่มชนของเขาก็ไม่อาจมีข้ออ้างหรือข้อแก้ตัวใด ๆ ในการยอมรับการมาของบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮฺในวันกิยามะฮฺ (al-Maidaniy, 1983 : 310-314)

ความมีศรัทธาต่อบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮฺในอิสลาม

บรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮฺ เป็นมนุษย์ปุถุชนที่ได้รับการคัดเลือกจากอัลลอฮฺ ซึ่งตำแหน่งอันทรงเกียรตินี้ถือว่า เป็นหนึ่งในความเมตตาที่อัลลอฮฺทรงมีแก่มนุษย์ กล่าวคือ การที่อัลลอฮฺทรงสร้างมนุษย์และอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้กับมนุษย์ พระองค์จึงมีทรงทอดทิ้งมนุษย์ให้มีชีวิตโดยปราศจากทางนำจากพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงทรงคัดเลือกจากหมู่ มนุษย์ให้มาทำหน้าที่ในการชี้นำหนทางแห่งสัจธรรมในการดำเนินชีวิตให้กับมนุษย์ในทุก ๆ ประชาชาติ

มุสลิมถูกเรียกร้องให้มีศรัทธาต่อบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ทุกท่านตั้งแต่คนแรกจนถึงคนสุดท้ายโดยไม่ยกเว้น ซึ่งถ้ามุสลิมคนใดปฏิเสธความศรัทธาต่อบรรดานบีและร่อซูลคนหนึ่งคนใดในอิสลาม ก็เท่ากับผู้นั้นเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา และสิ้นสภาพการเป็นมุสลิม (Yasin, 1982 : 49)

สำหรับจำนวนของบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ที่มุสลิมต้องศรัทธานั้นมีจำนวนที่ไม่มีผู้ใดทราบจำนวนที่แท้จริงได้นอกจากอัลลอฮ์ แต่จำนวนของนบีที่ถูกระบุอยู่ในอัล-หะดีษที่บันทึกโดยอิมามอะหมัดนั้นมีจำนวนถึง 124,000 ท่าน และจำนวนร่อซูลนั้นก็มากกว่า 310 ท่าน อย่างไรก็ตามอัล-กุรอานได้ระบุนามของร่อซูลของอัลลอฮ์ไว้ 25 ท่าน¹ ดังนี้คือ 1.อาดัม 2.นูฮ์ 3.อิสรออีล 4.ซอลิฮ์ 5.อิบรอฮีม 6.ฮูด 7.ลูฏ 8.ยูนูส 9.อิสมาอีล 10.อิสฮาก 11.ยะอฺอฺบ 12.ยูซุฟ 13.อัยยูบ 14.ซุอัยบ 15.มูซา 16.ฮารูน 17.อัล-ยะสะอ์ 18.ซุลกิฟล 19.ดาอูด 20.ชะกะรียา 21.สุไลมาน 22.อิลยาส 23.ยะฮฺยา 24.อีซา และ 25.มุฮัมมัด ความมีศรัทธาต่อบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์นั้นคือ ต้องศรัทธายอมรับต่อบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ทุกท่าน อีกทั้งศรัทธาว่าอัลลอฮ์นั้นทรงยกย่องบรรดานบี และร่อซูลบางท่านให้เหนือกว่าบางท่าน และศรัทธาอีกว่า ผู้ที่ประเสริฐที่สุดในบรรดานบีและร่อซูลรวมทั้งมนุษย์ทั้งหมดก็คือ มุฮัมมัด ศ็อลฯ ผู้เป็นนบีและร่อซูลท่านสุดท้ายของอิสลาม

ความมีศรัทธาต่อบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ ยังหมายถึง ความมีความศรัทธาว่าอัลลอฮ์ทรงส่งบรรดานบีและร่อซูลของพระองค์ไปยังทุกประชาชาติของมนุษย์เพื่อจุดมุ่งหมายและเป้าหมายเดียวกันคือ เรียกร้องเชิญชวนให้มนุษย์ไปสู่ความศรัทธาต่ออัลลอฮ์ และเคารพภักดีต่อพระองค์เพียงผู้เดียว โดยไม่ตั้งสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือบุคคลหนึ่งบุคคลใดมาเป็นภาคีกับพระองค์ แม้ว่าบรรดานบี และร่อซูลแต่ละท่านจะมีทบบัญญัติทางด้านนิติบัญญัติ และศาสนบัญญัติอื่น ๆ ที่แตกต่างกันไปตามปัจจัยด้านเวลาและสภาพแวดล้อมก็ตาม

ความศรัทธาต่อบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ยังหมายถึง การเชื่อมั่นศรัทธาว่าบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ทุกคนเป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดาที่มีการดำรงชีวิตเฉกเช่นเดียวกับมนุษย์ มิได้มีคุณสมบัติใด ๆ ในการเป็นพระเจ้า มิได้เป็นผู้มีอำนาจวิเศษนอกจากสิ่งนั้นเป็นการอนุมัติจากอัลลอฮ์ เช่นการแสดงปาฏิหาริย์ (มุญิซาต) อันเป็นเหตุการณ์เหนือธรรมชาติที่เกิดขึ้นกับบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์บางท่านก็ถือว่าเป็นการอนุมัติจากอัลลอฮ์ให้กับบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ทั้งนี้เพื่อเป็นการช่วยเหลือ สนับสนุน และส่งเสริมการเผยแผ่ศาสนาของอัลลอฮ์

1. ความหมายอัล-กุรอาน บทอัล-อันอาม โองการที่ 83-86 บทฮูด 50, 61, 84 บทอัล-อะอฺรอฟ โองการที่ : 65, 73, 85 บทอาลิอิมรอน โองการที่ 33 บทอัล-อัมบิยาอ์ โองการที่ 85 และบทอัล-ฟัดย โองการที่ 29 ในภาคผนวก

ความมีศรัทธาต่อบรรดานบี และร่อซูลของอัลลอฮ์ ยังหมายถึง การปฏิบัติ ตามอย่างเคร่งครัดและไม่ฝ่าฝืนต่อคำสั่งใช้ของบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ เพราะการเชื่อ ฟังและปฏิบัติตามบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ก็เท่ากับเป็นการเชื่อฟังและปฏิบัติตาม อัลลอฮ์ นอกจากนี้ความศรัทธาต่อบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ ยังหมายถึงการยอมรับ ศรัทธาต่อความเป็นมนุษย์ที่มีคุณลักษณะที่สมบูรณ์เพียบพร้อมในตำแหน่งของความเป็นนบี และร่อซูลของอัลลอฮ์ เป็นผู้นำที่เชื่อถือได้มากที่สุด เป็นผู้ที่มีมารยาทดีงามที่สุด เป็นผู้นำและเป็น แบบฉบับที่ดีที่สุดของมนุษย์ เพราะพวกเขาเป็นผู้ที่ได้รับการคัดเลือกและยกย่องจากอัลลอฮ์ รวมทั้งได้รับการคุ้มครองจากพระองค์ให้พ้นจากการโกหก การปิดบังซ่อนเร้นความจริง การคด โกง และการกระทำที่น่ารังเกียจและไม่เหมาะสมทั้งปวง

ผลของความมีศรัทธาต่อบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ที่มีต่อวิถีชีวิตของมุสลิม

การศึกษาถึงภาระหน้าที่ของบรรดานบี และร่อซูลของอัลลอฮ์ ที่ได้กล่าวมาข้างต้น พบว่า การมาของบรรดานบี และร่อซูลของอัลลอฮ์ เป็นสิ่งจำเป็นอย่างมากสำหรับชีวิตมนุษย์ เพราะการมาของบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์จะทำให้มนุษย์ได้รับทางนำในการดำเนินชีวิต และมีชีวิตที่เป็นสุข

ในทฤษฎีของอิสลามถือว่ามนุษย์นั้นจำเป็นต้องได้รับทางนำจากอัลลอฮ์ที่ส่งผ่าน มาโดยบรรดานบีและร่อซูลของพระองค์ (al-Khatib , 1979 : 147) ทั้งนี้เพราะมนุษย์นั้นประกอบ ด้วยสติปัญญา และอารมณ์ ก็เป็นผู้ที่อยู่กึ่งกลาง ระหว่างมลาอิกะฮ์ผู้ทรงเกียรติ กับ สัตว์เดรัจฉาน เมื่อสติปัญญาสามารถควบคุมอารมณ์ได้เขาก็เหมือนกับมลาอิกะฮ์ที่อยู่ในร่าง มนุษย์ แต่ถ้าคราใดที่อารมณ์ของเขาควบคุมสติปัญญาของเขาได้เขาก็เป็นเช่นเดียวกับสัตว์ที่อยู่ใน คราบมนุษย์

การที่มนุษย์จะทำให้สติปัญญาของตนสามารถควบคุมอารมณ์ของตนได้นั้นมิใช่เรื่อง ที่ง่ายดาย เพราะอารมณ์นั้นมีอำนาจที่ดุร้าย และมีแรงผลักดันที่มหาศาล เหนือจิตใจมนุษย์ สามารถที่จะแสดงพลังและควบคุมพฤติกรรมของมนุษย์โดยยากที่จะสกัดกั้นไว้ได้

ความชั่วร้ายโดยมากมักจะเป็นสหายของอารมณ์ และความดีงามมักจะเป็นมิตรสหาย กับสติปัญญา แต่ถึงอย่างไรก็ตามสติปัญญามีโช้ที่พึ่งที่เพียงพอในการจำแนกความจริงออกจาก ความเท็จ หรือสิ่งที่เป็นประโยชน์กับสิ่งที่เป็นโทษ เหตุผลเพราะสติปัญญาของมนุษย์นั้นมีขีด

จำกัด การรับรู้ทางสติปัญญาของมนุษย์ถึงความเป็นจริงยังมีความบกพร่อง อีกทั้งสติปัญญาของมนุษย์ก็ยังมี ความเหลื่อมล้ำและไม่เท่าเทียมกัน

หากมีการเสนอสิ่งใดสิ่งหนึ่งให้กลุ่มคนกลุ่มหนึ่งตัดสินว่าดี หรือชั่ว จะพบว่า มีทั้ง ผู้ที่เห็นว่าดี และเห็นว่าชั่วตามแต่ทัศนคติของแต่ละคน ความเห็นที่แตกต่างนี้เกิดขึ้นทั้ง ๆ ที่ ทั้งสองฝ่ายต่างก็ทราบดีถึงข้อเท็จจริงของสิ่งนั้นว่าเป็นอย่างไร แต่ถ้าหากให้พวกเขาตัดสินใน สิ่งที่พวกเขาไม่ทราบมาก่อนแล้ว ผลของการตัดสินจะเป็นเช่นไร เมื่อเป็นเช่นนี้ทำให้ทราบว่า ความขัดแย้งทางความคิด และสติปัญญาของมนุษย์ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ เช่น สภาพแวดล้อม พื้นฐานทางการศึกษา ครอบครัวยุค และรสนิยม อีกทั้งยังอาจเกี่ยวข้องกับเรื่องของ ผลประโยชน์หรืออารมณ์ส่วนตัว ดังนั้นสติปัญญาของมนุษย์เพียงประการเดียวโดยปราศจาก การชี้นำมิสามารถที่จะทำให้ตัวเขาและผู้อื่นบรรลุถึงความถูกต้องโดยสมบูรณ์และความสุขที่พึงปรารถนาได้โดยไม่หันเหออกจากแนวทางที่ถูกต้องและไม่เอนเอียงไปกับหนทางและแนวทาง ที่ผิด เพราะยังมีสิ่งต่าง ๆ มากมายที่เป็นความลับที่สติปัญญาของมนุษย์ต้องพึ่งพิงความช่วยเหลือจากการชี้นำที่ถูกต้อง เพื่อที่จะได้รับรู้และดำเนินชีวิตสู่เป้าหมายที่พึงประสงค์ แม้กระทั่ง การรู้จักอัลลอฮ์ การรู้จักมลาอิกะฮ์ การรู้จักนรก-สวรรค์ ฯลฯ ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่เร้นลับที่สติปัญญาของมนุษย์ไม่สามารถที่จะหยั่งรู้ถึงความจริงที่ถูกต้องได้เพียงลำพัง

นอกจากนี้ยังมีเรื่องราวอีกมากมาย ในวิถีการดำเนินชีวิตของมนุษย์ที่สติปัญญาของ เขาไม่สามารถแยกแยะความถูกต้องชั่วดีได้ เช่น ดอกเบี้ยว การกักตุนสินค้า การค้าขาย การจำหน่าย การเช่า สิ่งที่ไม่อนุมัติ (ฮาลาล) สิ่งต้องห้าม (ฮารอม) และสิ่งอื่น ๆ ที่เป็นคำสั่งใช้และคำสั่งห้าม ของอัลลอฮ์ อีกทั้งสติปัญญาของมนุษย์ที่ไม่ได้รับการชี้นำยังไม่สามารถที่จะกำหนดบทลงโทษ ที่เหมาะสมของผู้ประกอบอาชญากรรมรูปแบบต่าง ๆ เช่น การฆ่า การผิดประเวณี การลักขโมย และการก่อการร้าย เป็นต้น

สติปัญญาของมนุษย์ไม่สามารถเป็นอย่างยิ่งในการกำหนดรูปแบบพิธีกรรมในการ เคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ เช่น การละหมาด การถือศีลอด การประกอบพิธีฮัจญ์ และการจ่ายซะกาต เป็นต้น มนุษย์ไม่สามารถที่จะทราบได้ว่ารูปแบบและวิธีการเคารพภักดีต่ออัลลอฮ์อย่างไรที่จะ ตรงตามพระประสงค์ของพระองค์

สติปัญญาของมนุษย์ไม่สามารถอีกเช่นกันในการกำหนดระเบียบและกฎเกณฑ์ที่ ถูกต้องชอบธรรมเกี่ยวกับเรื่องครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการค้างาน การหย่าร้าง การรับมรดก รวมทั้งสิทธิและหน้าที่ที่เกี่ยวข้องได้ และเนื่องจากมนุษย์เป็นสัตว์สังคมโดยธรรมชาติ ดังนั้น มนุษย์จึงต้องมีกฎระเบียบเพื่อจัดระบบของคนในสังคม ถ้าปล่อยให้มนุษย์จัดการกำหนด

ระเบียบกฎเกณฑ์กันเองขึ้นแล้วความโกลาหลก็จะเกิดขึ้นเนื่องจากพื้นฐานของความแตกต่างทางสติปัญญาและการตกเป็นทาสทางอารมณ์ของมนุษย์ เมื่อเป็นเช่นนี้สังคมมนุษย์จึงต้องการกฎเกณฑ์ที่ให้ความเป็นธรรมกับทุกฝ่าย เป็นที่ยอมรับและเกรงกลัวของมนุษย์ในทุกระดับชนชั้นในสังคม เป็นกฎเกณฑ์ที่มีความละเอียดรอบคอบในทุก ๆ ด้าน เป็นกฎเกณฑ์ที่ให้สิทธิและหน้าที่แก่มนุษย์ทุกคนอย่างเท่าเทียมและยุติธรรม เป็นกฎเกณฑ์ที่ไม่เห็นแก่ผลประโยชน์ของคนหรือกลุ่มบุคคลใด เป็นกฎเกณฑ์ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของความจริง และความถูกต้องชอบธรรม กฎเกณฑ์ดังกล่าวก็คือ กฎเกณฑ์ที่มาจากอัลลอฮ์โดยผ่านบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ให้มาประกาศเผยแผ่สั่งธรรมและกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่มนุษย์ เมื่อเป็นเช่นนี้ การมีนบี และร่อซูลจึงเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิตมนุษย์ และเมื่อมนุษย์มีความศรัทธาต่อบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ ยอมรับ เชื่อฟังและปฏิบัติตามสิ่งที่อัลลอฮ์และร่อซูลนำมาอย่างเคร่งครัดแล้วความศรัทธาดังกล่าวย่อมส่งผลและมีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตของผู้นั้นในทุก ๆ ด้าน เพราะวิถีชีวิตของบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ก็คือ แบบอย่างของวิถีชีวิตของผู้เป็นมุสลิม ดังจะเห็นได้จากประวัติศาสตร์ของบรรดาบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ที่ส่งผลต่อวิถีการดำเนินชีวิตของกลุ่มชนผู้ศรัทธาของตนจากชีวิตที่ไร้อารยธรรมไปสู่ชีวิตของอารยชนโดยสมบูรณ์

การเรียนรู้ในแบบฉบับการดำเนินชีวิตของผู้เป็นนบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ และนำคำสั่งสอนของพวกเขามาปฏิบัติในการดำเนินชีวิตทำให้ชีวิตของผู้นั้นดำรงอยู่ในกรอบอันดีงามของศาสนา ปฏิบัติตนตามแบบฉบับอันถูกต้องดีงามที่บรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ทำเป็นแบบอย่างเอาไว้อย่างเคร่งครัด ไม่ประกอบกิจการงานที่เป็นอสุทธริกรรม (บิดอะฮ์) ใด ๆ ขึ้นมาเพิ่มเติมในการประกอบศาสนกิจ เพราะการกระทำดังกล่าว เป็นการละเมิดขอบเขตของบทบัญญัติทางศาสนา เป็นการกระทำที่หลงผิดและต้องห้าม (ฮะรออม) ในอิสลามดังที่ เซาเราะฮ์ (Sawrah, 1987 : 43) ได้บันทึกไว้ว่า มีอัล-หะดีษหมายเลข 43 ภาคความรู้ รายงานโดยอิรบาฏ อิบน์ ซาริยะฮ์ กล่าวว่า : ท่านร่อซูล ศ็อลฯ กล่าวว่า “...พวกท่านทั้งหลายจงออกห่างจากการประกอบอสุทธริกรรม(ทางศาสนา) เพราะมันเป็น(การกระทำ)ที่หลงผิด...” นอกจากนี้การประกอบอสุทธริกรรมทั้งหมด ถือเป็นการกระทำที่ไม่ได้รับการตอบแทนใด ๆ จากอัลลอฮ์ทั้งสิ้น เป็นการกระทำที่ไร้ค่า และเป็นโมฆะ ดังมี อัล-หะดีษ หมายเลข 17-18 ที่บันทึกโดย อัน-นะวะวี (al-Nawawiy, 1994c : 257) ที่รายงานโดย พระนางอาอิชะฮ์ ร่อฎีฯ กล่าวว่า : ท่านร่อซูล ศ็อลฯ กล่าวว่า : “ผู้ใดที่ประกอบอสุทธริกรรมในกิจการ (ศาสนา)ของเรา ที่ไม่มี (แบบฉบับ) ในศาสนาการงานนั้นจะไม่ถูกตอบรับ”

ผู้ที่มีศรัทธาต่อบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์อย่างถูกต้องจะส่งผลทำให้บุคคลนั้นไม่ตกอยู่ภายใต้การครอบงำ ที่จะนำพาเขาไปสู่การจมปลักแห่งความชั่ว และตกอยู่ภายใต้การครอบครองและการกำกับของอารมณ์ แต่จะนำพาเขาสู่การดำเนินชีวิตที่ผาสุกและได้รับความสำเร็จ ดังพระศนะของอิบนุ ตัยมียะฮ์ (‘Ibn Taymiyyah, quoting al-Ṣabuniy , 1989 : 20-21) ที่กล่าวว่า

ความต้องการของมนุษย์ต่อความมีศรัทธาต่อบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์นั้น อยู่เหนือกว่าความต้องการของสิ่งใดทั้งหมด บรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์ เปรียบเหมือนจิตวิญญาณ แสงสว่าง และชีวิตของจักรวาลนี้ จักรวาลนี้คงอยู่ไม่ได้ ถ้าปราศจากแสงสว่าง วิญญาณ และชีวิต โลกทั้งมวลคงเต็มไปด้วยความมืดมิด และน่าสะพรึงกลัว การมาของบรรดานบีและร่อซูลของอัลลอฮ์จะช่วยจุดประกาย ให้โลกมีแสงสว่างเรืองรอง และทำให้มนุษย์ได้รับทางนำในการดำเนินชีวิตอย่าง ผาสุก